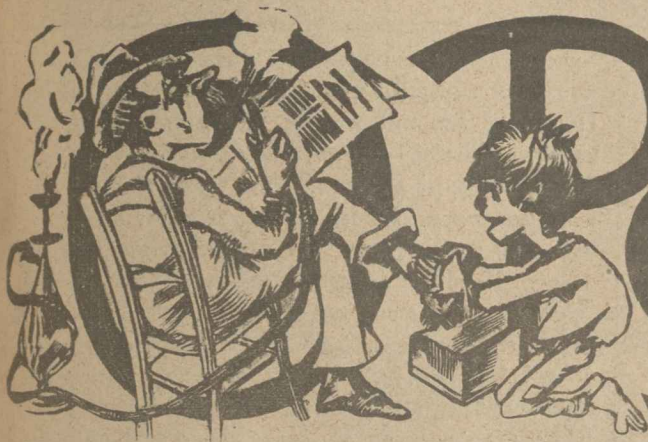

ΡΟΜΗΤΕΣ

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλαί

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχῶς νάζῃ κι' ἐντροπῇ.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

Τρακόσα δεκατέσσερα φωνάζω
καὶ τὴν Ἑλῆα κατάχαμα τινάζω.

Ὁ γνωστὸς Μπαλωματῆς
τροπαιοῦχος νικητῆς.

Μεγάλῃ νίκη!... ὦ χρυσῇ Δευτέρᾳ!...
ἔλα τοῦ Τρικούπη βγήκαν κολοκύθια...
δὲν πατῶ στὸ χῶμα, τρέχω στὸν ἀέρα,
τώρα Ναπολέων ἔγινε στ' ἀλήθεια.
Τώρα στέχω ντοῦρος, τώρα ἔχω αἷμα...
φέρετε τὴν καρότσα... μὲ καλεῖ τὸ Στέμμα.

Πᾶς καὶ σύ, Τρικούπη... ἔλα νὰ μπαλώνῃς...
ὅσο κι' ἡ Ἑλῆα σου κι' ὅλα σου τὰ λάβαρα...
καὶ κι' ὁ Δήμαρχός σου ὁ Κολοβελόνης...
μόλις μόλις βγήκες μέσ' ἀπὸ τὰ Γκράββαρα.
ἔβγαλε ὁ Ἀγγλος, πῆγε κατὰ κράτος...
ζήτω τὸ Κορδόνι, ζήτ' ὁ Κορδονάτος.

ὦ χρυσῇ Δευτέρᾳ!... ὦ χαρὰ μεγάλη!...
γρῦγα οἱ Ἑγγλέζοι, ζήτωσαν οἱ Γάλλοι...
ἔφαγα, Τρικούπη... κύττα πῶς φουσκόνω...
στὸ μικρό μου νύχι ὅλον σὲ σηκώνω...
ἔφαγα, Τρικούπη, σ' ἔφαγα, Ἰούδα...
ἔφαγα, Ναπολέων, πῆδα καὶ τραγοῦδα.

Πάει ὁ Μογγόλος, πάει ὁ Πετρέλαιος,
κι' ἐμπροστά μου σκύβει καὶ φωνάζει «Ἐλεος»!
Πάει ὁ Βαμμένος καὶ ὁ Μυταρᾶς,
καὶ γι' αὐτὸν ἂς παίξῃ τώρα ταμπουρᾶς...
Ἄνοιξε, Παλάτι... μίλα, Βασιλεῖ...
δέξου τὸ Κορδόνι, διῶξε τὴν Ἑλῆα

Εὐπνήσε, κορμί μου, καὶ κορδώσου ἴσο...
μέσ' στὸν Ἑλαιῶνα δένδρο δὲν θ' ἀφήσω...
φόρο στῆς Ἑλῆαϊστων, φόρο καὶ στὸ λάδι...
κύτταξε λεφοῦσι, κύτταξε κοπάδια...
Βουλευταὶ δικοί μου ἑκατὸν καὶ δέκα...
Θοδωράκη, κτύπα, Θοδωρῆ, πελέκα.

Τίχι τὰς τῆς πόρταις, Ὑπουργοὺς γυρεύω...
σὲ γερό Κορδόνι πηδηκτὸς χορεύω...
τὴν Ἑλῆα, Τρικούπη, κάμε τὴν τσουρσί,
κι' ἔλα Ὑπουργός μου νὰ γενῇς καὶ σύ.
Κύτταξε μπουλούχι, ποῦ γιὰ μένα χαίρεται...
τρέχω στὸ Παλάτι... τὴν καρότσα φέρετε.

**Φασουλής και Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—'Ελλάς μου, ἄσπρα φόρεσε καὶ κτύπα τὴν καμπάνα...
ἀμὴν καὶ ἀλληλούια... οὕς ἔθρεψε τὸ μάνα
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν των κατὰ τοῦ εὐεργέτου
κ' ἐγὼ θρηῶ καὶ δέρνομαι μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Π.—'Ελλάς μου, ἄσπρα φόρεσε καὶ φούχτωσε τὸ δόρυ...
λίαν πρωὶ κατέφθασαν γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ τὸν Τρικούπη ἔρραναν καὶ εἶπαν ἡ καὶ μέναις :
θεὸς σχωρὲς τῆς τῆς 'Ελῆας τῆς καταμαυρισμένης.
Φ.—Λαὸς μου τί ἐποίησα, φωνάζουν τὰ Φωκὸλα,
καὶ τί μοῦ ἀνταπέδωκε γιὰ τὰ καλά μου ὅλα ;
μὲ τὴν πολλὴν μαυρίλαν σου τὸ φῶς μου κατεσκότισες,
ἀντὶ τοῦ μάνα τοῦ γλυκοῦ πικρὰν χολὴν μ' ἐπότισες.
Π.—'Ὡ θαῦμα ξένον καὶ καινόν !... τί πρᾶγμα εἶναι τοῦτο ;
ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε κ' ἡ κτίσις ἡλλοιοῦτο,
τὸ δὲ ταῦτά τῆς Βουλῆς εἰς δύο ἐχωρίσθη
σὰν εἶδε ὁ Χαρίλαος πῶς τὸσον ἐμαυρίσθη.
Φ.—'Επὶ 'Ελῆας κρεμάμενον σ' ἐκύτταξε τὸ κόμμα
καὶ κάτω ἔριξε ταῦτά κ' ἐσφάλισε τὸ στόμα
καὶ κλαῖον ἐψιθύριζε « Γλυκύτατε Τρικούπη,
ἀρχί' ἡ πείνα καὶ γιὰ 'μᾶς καὶ τὸ ξερό χαροῦπι ».
Π.—Τῶν Κορδονάτων ὁ ἐσμός μὲ λύσαν σὲ τραβᾷ
κ' Ἰσκαριώτην σὲ καλεῖ, ληστήν καὶ Βαραββᾶ,
καὶ σκουῖει κάθε παπουτῆς καὶ κάθε σακορράφα,
κ' ἀπὸ τὸν 'Αννα ἔρχεσαι καὶ πᾶς 'στὸν Καϊάφα,
καὶ ἄρον ἄρον ὅλοι των ζητοῦν τὴν σταῦρσίν σου,
ἀλλ' ὅμως δεῖξον εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν ἀνάστασίν σου.
Φ.—'Ὡ θαῦματα παρὰ ξένα !... ὦ θαῦματα μεγάλα !...
ὁ Βαρελίδης κρέμεται σὲ μῖξ 'Ελῆας κουφάλα...
εἰς τὸ λαϊμὸ τοῦ ἔβαλε Κορδόνι γιὰ θηλειὰ
καὶ πέφτει καὶ γκρεμίζεται μαζὶ μὲ τὴν 'Ελῆα.
Π.—'Ελῆά μου, ποῦ ἡ δόξα σου κ' ἡ τόση σου ἡ χάρις ;...
νὰ ! νὰ ! κ' ὁ Γκιώνης ὁ πολὺς κ' ὁ Τηνιακὸς τσαγκάρης
ποὺλὶ μεγάλο γίνεται καὶ εἰς 'Ελῆας κλαδὶ
φωνάζει κούκου θλιβερὰ καὶ πικροκελαδεῖ.
Φ.—Δευτέρᾳ ἐξημέρωσε, μὴν εἶχε ἐξημέρωσε,
καὶ τῆς 'Ελῆας οἱ ὀπαδοὶ τὰ εἶχαν κακαρώσει.
Δευτέρᾳ ἐξημέρωσε, μεγάλη ἐβδόμας !...
ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, ἐλέησε κ' ἐμᾶς.
'Ελῆά μου, ποῦ ἡ δόξα σου κ' ἡ πρώτη σου ἡ χάρις ;...
κοράκι μαῦρο ἔγινε κ' ὁ Θάνατος Κανακάρης,
ἀλλ' ὅμως κ' ὁ Αὐγερινὸς ὀξὺν ἀφίνει θρηῶν,
κολο φωτὶα κατήντησε 'στὸν Δῆμον τῶν Λετρίνων,
κ' ἡ Θεοτόκος ἔσωσε τὸν Θεοτόκην μόλις,
καὶ οἱ φωστῆρες κρύπτονται καὶ κλαίει πᾶσα πόλις.
'Ὅμως ἄς κλαύσωμεν κ' ἐμεῖς μὲ τὸν Τρικούπη κλαίοντα
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸν μέγαν Ναπολέοντα.
Π.—Τρικούπη παντοδύναμε, πῶς μαῦρα κατεδέξω ;
ὀλίγον τώρα ἔλειψε καὶ σὺ νὰ ἐβγῆς ἔξω.

Τρικούπη παντοδύναμε, ποῦ τόσα μεγαλεῖα,
ποῦ τόσα περισσεύματα, κ' ἡ πρώτη βασιλεία ;
Πομφύλυξ ἦτο καὶ καπνὸς κ' ἀμέσως διελύθη,
καὶ τενεκέδες σου κτυποῦν δαιμονισμένων πλήθη.
'Ὅλα κουκιά μὲ ρήγανη... οἱ τράναιτ μούντι γκλόρι...
ὁ κόσμος παραπείνασε... δὲν ἔχει πλέον ὄρι.
'Εσὺ ποῦ βγάζεις πάντοτε κ' ἀπὸ τῆς μύγας ξύγα
πῶς τὸ Κορδόνι σήμερα τὸν τράχηλόν σου σφίγγει ;
'Ὅμως ἄς κλαύσωμεν κ' ἐμεῖς μὲ τὸν Τρικούπη κλαῖοντα
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸν μέγαν Ναπολέοντα.
Φ.—Τῷ ὑπερμάχῳ Θεοδωρῇ ἄς ψάλλω νικητήρια,
ὡς λυτρωθεὶς ἐκ τῶν δεινῶν θὰ 'πῶ εὐχαριστήρια.
Εἰς τοῦτον ἄς προσδράμωμεν μὲ γέλοιον καὶ μὲ χάρη
κ' ἀμέσως ἄς λησμονηθοῦν οἱ πόνοι καὶ τὰ λαγνα.
Αὐτὸς ἄς εἶναι σκέπη μας, αὐτὸς ἄς εἶναι κόμμα μας
καὶ πληρωθῇσεται τροφῆς τὸ πεινασμένον στόμα μας.
Π.—Τοῦ Θεοδωρῇ ἀνάστασιν ἀσμένως θεασάμενοι
κ' ἐπάνω 'στὸ Κορδόνι τοῦ περιχαρεῖς κρεμάμενοι
ὑμνήσωμεν μὲ τύμπανα τὸν ἴσον ἐν τοῖς πρώτοις,
αὐτὸς γὰρ ἔσται σήμερον ὁ μόνος τροφодότης.
Φ.—Πάσχα μεγάλον κ' ἱερὸν ἀνέτειλε τὴν σήμερον...
Πάσχα, ποῦ κατενίκησε τὸ κόμμα τὸ ἀνήμερον...
Πάσχα γλυκὺ καὶ μυστικόν, Πάσχα σεπτὸν καὶ ἀγιόν...
Πάσχα, ποῦ ψάλλεται παντοῦ μ' ἤχον βαρὺν καὶ πῆλιν...
Πάσχα τὸ περιπόθητον καὶ Πάσχα τὸν πιστὸν...
Πάσχα, ὁποῦ μᾶς ἄλλαξε ἡ πείνα τὸν Χριστόν...
Πάσχα τὸ πανυμνούμενον καὶ πάντας καταπλήξαν...
Πάσχα τὸ πύλας κ' εἰς ἡμᾶς τοῦ Κεντρικοῦ ἀνοῖξαν...
Πάσχα, Σαῖν-Ζούστ ὁ Νικολῆς μὲ κοπερόν μαχαίρι...
Πάσχα, ὁ μέγας Θεοδωρῆς μὲ τὸ κομμένο χέρι...
Πάσχα, Κορδόνι τρεῖς ὄργυρες... Πάσχα, 'Ελῆα 'στὸν...
Πάσχα, ὁ νέος λυτρωτὴς ἀπάνω 'στὸ Παλάτι...
Πάσχα, τοῦ Τσελεπίτσαρη παπούτσια 'στὸν αἶρα...
Πάσχα, Καρνὼ καὶ Μονθολὼν καὶ Γαλλικὴ παντῆρα...
Πάσχα, αἰσχύνῃ 'στοὺς ἐχθροὺς καὶ δόξα εἰς τοὺς φίλους...
Πάσχα, περιπτυσσόμεθα μετὰ χαρᾶς ἀλλήλους...
Πάσχα, εἰδήσεις ἔρχονται χρυσαὶ κ' εὐαγγελιστῆραι...
Πάσχα, πηδοῦν μὲ τὴν Ροζοῦ γυναῖκες Κορδονίστριαι...
Πάσχα, γελοῦν τὰ μάτια μας κ' ἀνοῦν ἡ παπαρῆρα...
καὶ τρῶνε τὰ καλλίτερα τὰ σῦκα ἡ κουρούνα...
Πάσχα, ποῦ στρίβει καθεμὶὰ Κορδόνι τὸ καλλὶ π...
Πάσχα, ποῦ τώρα παύεται καὶ ὁ Μητροπολίτης...
Πάσχα, γεμάταις ἡ κοιλαῖς κ' ὁ κόσμος ξερανόταν...
Πάσχα, ποῦ τοῦ 'σωθράκου μου ξεσχιζῶ τὸ Κορδόνι...
Πάσχα, ποῦ τὰ σεκλέττα μου ξεχνῶ καὶ τὰ μεράκια...
καὶ λύνω τὰ Κορδόνια μου καὶ τὰ καλαμοδακτύλα μου...
Πάσχα σεπτὸν καὶ ἄμωμον, παπούτσια νὰ μπαλῶσιν...
Πάσχα τερπνὸν καὶ ζεῖδωρον, καλὰ νὰ τὴν τηλέωσιν...
Πάσχα, Τρικούπη σύναξε τὰ λίγ' ἀπομεινάρια σου...
Πάσχα, ζωὴ σὲ λόγου σου, ζωὴ καὶ 'στὰ μούλαρα...
Πάσχα, ποῦ σκύβει μπρούμητα ὁ 'Αγγλος πρὸ τοῦ Γαλλοῦ...
ἐγείρου, Ἱερουσαλήμ, καὶ χόρευε κ' ἀγάλλου.
Π.—'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά καὶ κάθε μας σεκλέττα...
ἐμπρός, ἄς πᾶμε, Φασουλῆ, κ' ἐμεῖς μὲ τὸ Δοξολογιόν...
'Ελῆά μου κακοροϊζικὴ, 'Ελῆά μου κακομῶρα,
πολὺν καὶ μὲ ἀνέλπιστα γιὰ χάρι σου ἐπῆρα...
'Ελῆά μου, σ' ἐλησμονήσα... 'Ελῆά, σὲ χαίρετῶ...
'Ελῆά μου πολυζήλευτη, 'στὸ ξύδι σὲ βουτῶ,
καὶ παύω νὰ σὲ προσκυνῶ καὶ νὰ σὲ λιτανεύω
καὶ πηλαλῶ 'στὸν Θεοδωρῇ καὶ τέτοια τσαμπουνίζω...

Κορδόνι, Κορδονάκι μου μακρὺ καὶ τεντωμένο,
εἰς μὲ σου ἄκρη δέσε με κ' ἐμένα τὸν καὶ μένο,
νὰ 'δῶ κ' ἐγὼ Παράδεισο, ν' ἀνέβω 'στὸ Παλάτι,
νὰ φάγω καὶ νὰ πῶ καλὰ καὶ νὰ σοῦ 'πῶ σπολλάτη...
Φ.—Κορδόνι, Κορδονάκι μου μακρὺ καὶ τεντωμένο,
εἰς τῆς Ροζοῦς τὰ κατσαρὰ τσουλούφια καμωμένο,
εἰς μὲ σου ἄκρη δέσε με κ' ἐμὲ τὸν φουκαρῶ,
εἰς τῆς γαστρὸς μου μνήσθητι, ποῦ παίζει ταμπουρᾶ.
Μὲ, Ναπολέον, λησμονῆς κ' ἐμὲ 'στὰ μεγαλεῖα σου
κ' ἄς γίνω εὐτραφέστερος ἐπὶ τῆς βασιλείας σου.
Π.—Ὁ Θεοδωρῆς, Χαρίλαε, τὴν δόξαν σου ἐσάρωσε...
ἔχει γὰρ ἑλᾶν ἐλαφρὰν... τὸ κόμμα τὰ 'κακάρωσε...

Πάσχα... Τρικούπη, πήγαίνε μὲ ἀντερὰ 'σπὴ Μέκκα...
Πάσχα... ὁ Προτοκαθεδρὸς ἐπῆρ' ἑκατὸν δέκα...
Πάσχα, μὴ βγάλης τσιμποῦλα... Πάσχα, μὴ βγάλης κέξι...
Πάσχα, τὰ τοῦματὰ κτυποῦν... ἀμάν, Χριστέ, κ' ἄς φέξη.
Φ.—Πάσχα, ἐμπρός 'στὸν Θεοδωρῇ, ποῦ γελαστὸς προσμένει,
καὶ στρίβει τὸ μούστακι σου ὡς ἀντὶ περισπωμένη...
Πάσχα, τοῦ Ναπολέοντος τὸ Βατερλὼ τραγοῦδα...
Πάσχα, μαυρίλα 'πλάκωσε ὡς ἀντὶ τὴν καλιακούδα...
Πάσχα, πηγαίνει ριπιτὶ τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου
καὶ γραφεὶ πῶς ἐσῆρνανε ὁ κώδων τοῦ κινδύνου...
Πάσχα, ἡ Δύσις συσσωμασὶ τὸν Στρατηλάτην τρέμει...
Πάσχα, μπάμ μπουμ κ' ὁ Μπουμπουλὴς πηλάλαδὶ γωγκέμει...

Πάσχα, έμπρός εις τήν 'Αρχή τήν κάπα σου νά στρώσης ...
Πάσχα, τὸ ξύλο σήκωσε γιὰ νά μὲ μπαγλαρώσης.
Π.—Πάσχα, τὴ ράχη γύρισε... Πάσχα, θὰ σὲ κτυπήσω...
Πάσχα, νά! πέντε ἀπ' ἔμπρός καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.

**Στίχους σκορπῶ πενθέμους
γὰ μερικὸς γνωρίμους.**

Τοῦ κακοῦ τὰ τρεχάματα, κύρ Θάνο Κανακάρη,
καὶ τὸ Σχολεῖο ποῦ ἔκαμες 'στὸν Δῆμον Γαϊδουράρη.
'Εφέρθηκαν γαϊδουρινὰ καὶ ὁ Φωτήλας ἔφα:
«τὴν ἔπαθες, τὴν ἔπαθα, κι' ἔλα ν' ἀρχίσ' ἡ πρέφα.»

Σὰν ἔλαμπες, Αὐγερινέ, 'στῆς δόξαις σου τῆς πρώταις,
τέτοια μαυρίλα 'ξαφνικὴ 'μποροῦσες νά πιστέψης;
κι' ἂν εὐκολὰ ἐχώνευες ὡς τώρα πῆταις κόταις,
τέτοια βαρεῖα χυλόπητα καὶ πῶς θὰ τὴν χωνέψης;

"Αν δυνατὰ σ' ἐμαύρισαν, Σκουλούδη ζηλεμένη,
νά ναι καλὰ ἡ κάσσα σου κι' ἄς' τοὺς τρελλοὺς νά λένε.

Πῶς ἔγινε, πουλί μου Γκιών, τῆς Τήνου σὺ καμάρι,
νά πνίξη ὁ Μπαλωματῆς τὸν Τηνιακὸ τσαγκάρη;

Κουράγιο, Προβελέγγιε, Χαρίλαε λεβέντη,
τῆς Σίφνου τῆς ἀθάνατης δέκα φορὰς ἀφέντη.
Τοὺς Χαριλάους δυνατὴ τοὺς 'πλάκωσε μαυρίλα...
ὁ ἕνας 'βγήκε τέταρτος κι' ὁ ἄλλος πάει νίλα.

Σπαθάτε Δρόσε Τηνιακέ, κι' ἂν ἐμαυρίσθης θάρρει...
ἔλα ὀπίσω 'γρήγορα μὲ πόζα καὶ καμάρι,
καὶ ὁ Βαρούχας καρτερεῖ νά κάμετε παρέα
καὶ νά τραβήξετε κι' οἱ δῶ κατὰ τὸν Φαληρέα.

'Ω Κόκκε Χατζηπέτρο μου, τὰ Τρίκκαλα παραίτα,
καὶ βάλε πάλι τὸ μονόκλ καὶ 'στὴν 'Αθήνα πέτα.

'Ω 'Εμπειρῆκε "Ανδριε, καὶ σὺ, ὦ Κυριακέ,
ἀφράτοι κομφευόμενοι καὶ Διοσκούρων ταῖρι,
ἂν κι' ἡ κουζίναίς σᾶς κτυποῦν τῆς "Ανδρου τενεκέ,
νύχαις πολλαῖς σᾶς καρτεροῦν μὲ τὸ πουγγὶ 'στὸ χέρι.

Κώστα μου, Κοσσονάκο μου, γιὰ σένα τί νά γράψω;
κυττάζω τὴν μαυρίλα σου καὶ μοῦρχεται νά κλάψω.

Τὴν Γερμανίαν, Ζέγγελη, καὶ τὰς σπουδὰς ἀφῆκες,
ἀλλὰ καὶ σὺ 'στὴν Τρίπολι μπαστούνια τὰ εὐρήκες.
Καὶ τῶρ' ἂν θές τὸν πόνο σου νά τὸν διασκεδάσης,
'στὴν Γερμανία γύρισε γιὰ νά ξανασπουδάσης.

Κατσίνα καὶ Κουκούλεζα, σεῖς τῶν Θηβῶν 'Αλέκοι,
γιὰ σᾶς ἡ Θήβα σήμερα κορδόνι μαῦρο πλέκει.

Σκόνη, Πετούση, ἔγινε τῶν λόγων σου ἡ λαύρα,
καὶ γι' ἄλλαις δέκα ἐκλογαῖς θὰ σ' ἀπομείνουν μαῦρα.

"Εἶω κι' ὁ γέρο-Μπαμπαλῆς κι' ὁ Νῆκος του—τί μέρα!—
κλαῖτε τὸν γυιὸ τὸν δύστυχο, κλαῖτε καὶ τὸν πατέρα.

Τὰ μαῦρα, Λάππα, μὴ μετῶς, δὲν θέλω νά τάκούσω...
ἄστα νά πᾶν 'στὸ δίκολο καὶ ρίξε το 'στὸ λουσο.

"Αν τοῦ Ρετσίνα 'κάθισες, Μητσόπουλε, παλοῦκι,
μὰ μπαγλαρώθηκες καὶ σὺ ἀπὸ τὸ Κριεκοῦκι.

Δὲν τόλεγα, δὲν τόλπιζα πῶς ἔξω θ' ἀπομείνης
καὶ σὺ ὁ Γιάγκος Γειωργαντᾶς ἡ ξανθοκατσαρίδα,
ποῦ τοῦ Τρικουπῆ ἔλεγε Εἰσχυγελεὺς νά γίνης
κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα νύχια του νά σώσης τὴν πατρίδα.

"Αλλοι, Πετράκη, γιὰ βραχίς ἄς ἐξοδεύουν λίρες...
γιὰ σένα φθάνουν μοναχὰ τὰ μαῦρα ποῦ ἐπῆρες.

Μαῦρα σουρτοῦκα ἔφεραν εἰς τὸ 'Εθραιοπάζαρο
καὶ 'στὸν Παππασταθόπουλο τὰ 'πούλησαν τὸν Λάζαρο.

'Ω Παναγιῇ μου Κυριακέ, σὲ βλέπω δακρυσμένος...
ἡ κάλπη σου κατήντησε ὅπου κακὸ σου θέλει,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοια φαίνεται πῶς εἶσαι μαθημένος,
καὶ δὲν σοῦ καίγεται καρφὶ καὶ δῆαρά δὲν σὲ μέλει.

Γιὰτρέ μου Μπέλλο, σ' ἐπνίξε ἡ μαῦρη τρικυμία,
ἀλλ' ὅμως μένει δόξα σου ἡ Λαπαροτομία.

Γιὰ σένα, Ρούκη, 'φώναξα 'στῶν ἐκλογῶν τὴ χαύρα,
ὅμως οἱ ἀφιλότιμοι ἐλύσσαζαν 'στὰ μαῦρα.

Δὲν εἴξευρες, κύρ Ραγκαβῇ, ποῦ εἶσαι ποιητής,
πῶς δὲν βαστοῦν τὰ κότσα σου νά γίνης Βουλευτής;
Πόδιζ ζητοῦν οἱ ἐκλογεῖς κι' ὄχι μοναχὰ γράμματα...
πῶς σοῦ κατέβη Βουλευτῆς νά ἔδγης 'στὰ γεράματα;

'Ω Εἴνε, μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν αἰθέρα,
καὶ ὅλον τὸν Βρετανικὸν ἐμαύρισαν 'Αστέρια.

Γεννάδιε, Γεννάδιε, βαβαί σου κι' ὠιμένα!...
κρίμα 'στοῦ Φιλοποίμενος ἐκεῖνα τὰ ἐγκώμια...
οἱ λόγοι σου οἱ φλογεροὶ ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
καὶ τὸνομά σου ἔμεινε σὲ 'λίγα πεζοδρομία.

Κύρ Γιάννη, κύρ Ψωμόπουλε, τὸ Γύρτικο ἀφῆκες,
μὰ γύφτος 'στὸ τετράγωνον ἀπὸ τὴν κάλπη 'βγήκες.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς δὲν ἔπαυε συστάσεις νά σοῦ κάνη
κι' ὡς ἄνδρα σ' ὑπεστήριξε φλογερωτάτης φύσεως,
μὰ τὰ κοπέλια γίνονται κατὰ τὸν Μαστρογιάννη
κι' ἄς ὀψωνται οἱ πονηροὶ σὰν ἔλθῃ ὦρα κρίσεως.

**Καὶ ὁλέαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Λαμπρόν 'Ημερολόγιον εἰκονογράφημενον,
πολυπληθεῖς τοὺς θαυμαστάς κι' ἀγοραστὰς προσμένον,
τὸ τῆς «'Εστίας» δηλαδὴ ἔβγαλε πρῶτον πρῶτον
μετὰ τῶν νέων ἐκλογῶν τὴν ζάλην καὶ τὸν κρότον,
ἐκτυπώθεν εἰς τοῦ Περσῆ μετὰ κομφῶν στοιχείων...
δὴ δαχμὰς τὸ τίμημα, θὰ ἔχη καὶ λαχέτον
εἰς τὴν «'Εστίαν» τὴν γνωστὴν πωλεῖται τοῦ Κασδῶν
συμπatriώτου Τηνιακοῦ τοῦ μαυρισθέντος Γκιών.